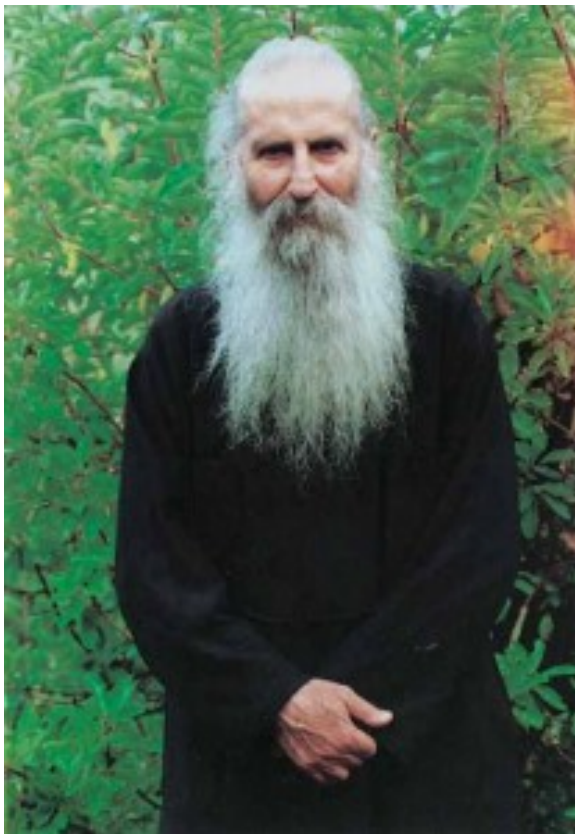
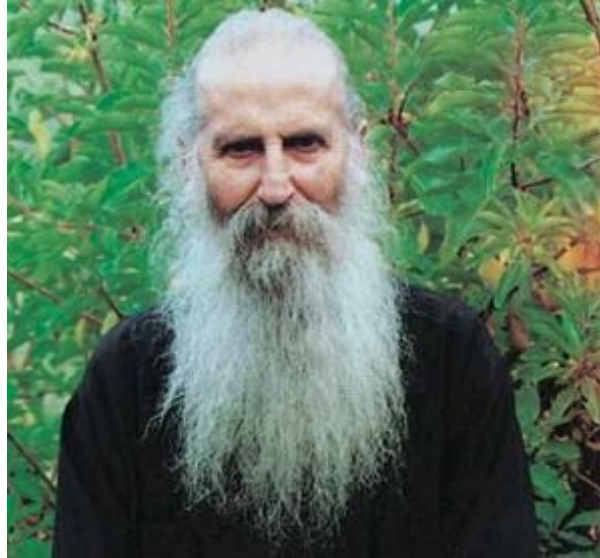

11 Μαρτίου 2021

Όσιος Ιάκωβος, Από λαϊκό τον έβαλε ο Ιερέας να κοινωνήσει τον κόσμο και να κάνει βάπτιση!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο όσιος Ιάκωβος (1920-1991).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[...] Έκρυβε μέσα του μίαν αγωνιστικότητα χωρίς μέτρο, που έσπαζε βράχους και λύγιζε σίδερα. Γι' αυτό και δεν τον καταλάβαιναν οι συνάνθρωποί του, κληρικοί, ψαλτάδες, απλοί πιστοί· γιατί αγωνιζότανε πολύ πάνω από τα μέτρα.

Το άλμα του είχε μεγάλο ύψος, το κοντάρι του ήταν από ισχυρή θέληση και θεία δύναμη, τον σήκωνε αφάνταστα ψηλά. Οι άνθρωποι τον χάνανε από τα μάτια τους!

Γι' αυτό και πολλοί δεν μπορούσαν να τον ανεχτούνε!

Μ' ευκολία δεχόσανε μόνο τις ευεργεσίες του. Ό,τι κακό να συνέβαινε, ξεχνούσανε τον παπά και τρέχανε στον «πάτερ-Γιάκωβο» [έτσι τον φωνάζανε από νεαρό πριν γίνει μοναχός και ιερέας, άλλοι από σεβασμό και άλλοι για να τον κοροϊδέψουν]. Να τους διαβάσει Ευχές, να προσευχηθεί γι' αυτούς.

Άλλωστε [...] ο παπα-Θοδόσης είχε γεράσει, είχε πάρκινσον κι άλλα βάσανα. Τόσο δεν μπορούσε, που μια φορά πριν γίνει παπάς ο γιος του ο Θόδωρος, λειτούργησε και όταν πήγε να κοινωνήσει τον κόσμο, τα χέρια του τρέμανε επικίνδυνα.

Φώναξε τον Ιάκωβο. Αυτός με συγκλονιστικό φόβο Θεού, έπιασε το άγιο Ποτήριο και κοινώνησε τον κόσμο.

Όλοι το θεώρησαν φυσικό για το Γιάκωβο [η μητέρα του και στο χωριό έτσι τον φώναζαν], μόνο εκείνος είχε φόβο και τρόμο για ό,τι έκανε.

Την ίδια εποχή αναγκάστηκε σχεδόν να τελέσει και το μυστήριο του βαπτίσματος.

Η οικογένεια Τσιώνη κάλεσε τον παπα-Θοδόση και τον παπά-Κώστα Κεχριώτη να βαφτίσουνε το μικρό Σταύρο. Ο πρώτος παπάς δεν έβλεπε κι έτρεμε πολύ, ο δεύτερος κουφός κι έβλεπε λίγο.

Αναγκάσανε τον Ιάκωβο να διαβάσει τους Εξορκισμούς, να συνεχίσει την Ακολουθία του Βαπτίσματος, να πει τις Ευχές και να βαφτίσει το παιδί στην κολυμπήθρα.

Εκείνοι κάπου κάπου κάτι επαναλάμβαναν.

Όλα τα έκανε ο Ιάκωβος.

Από το βιβλίο του Στυλιανού Παπαδόπουλου, ο «Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης», των εκδόσεων Ακρίτας, 5η έκδοση.

